

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: Centrum 2000, a.s.**, se sídlem 5. května 1640/65, Praha 4, zastoupené JUDr. Michalem Tintěrou, advokátem se sídlem Pražská 532, Mělník, proti **žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, č. j. 19463/DS/2008-Nv, ve věci povolení připojení nemovitosti k místní komunikaci, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2010, č. j. 30 Ca 19/2009 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán“) ze dne 19. 12. 2008, č. j. 19463/DS/2008-Nv, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn (dále též „městský úřad“) ze dne 29. 9. 2008, č. j. 1368/08-SSÚ, a napadené rozhodnutí potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím městského úřadu jako silničního správního úřadu nebylo stěžovatelce povoleno „Připojení nemovitosti – pozemkové parcely č. 96/16 a 100/3 k místní komunikaci na p.p.č. 924/2 vše v k. ú. Špindlerův Mlýn“.

Stěžovatelka zdůraznila, že krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí několikrát přisvědčil důvodnosti podání žaloby. Předně v tom, že stěžovatelce nebylo umožněno před vydáním rozhodnutí městského úřadu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, čímž bylo porušeno ust. § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž krajský soud konstatoval, že toto porušení je neslučitelné se zásadami procesní ekonomie či s principy dobré správy, které nemohou být používány na úkor základních procesních práv účastníků řízení. A dále přisvědčil stěžovatelce v tom, že se odůvodnění žalovaného rozhodnutí opírá i o obecná, konkrétněji nepodložená tvrzení v rozporu s požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Avšak přes uvedené a soudem potvrzené vady řízení bylo napadené rozhodnutí potvrzeno jako věcně správné. Podle stěžovatelky je otázkou, zda údajně věcně správné rozhodnutí, které však trpí procesními vadami, lze potvrdit. Stěžovatelka se proto domnívá, že nikoliv a že krajský soud při svém rozhodování porušil zásadu uvedenou v ust. § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy neposkytl ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob a měl pro vady řízení napadené rozhodnutí zrušit podle ust. § 78 odst. 1 citovaného zákona.

Stěžovatelka dále považuje za nutné upozornit i na skutečnost, že je otázkou, jak byl formulován požadavek na vyjádření Policie ČR a jaké podklady k tomu Policie ČR měla. Pozemky stěžovatelky uvedené v žádosti o připojení jsou zahrnuty do doposud platného územního plánu města jako pozemky určené pro výstavbu a stavební komise na svém zasedání dne 10. 2. 2009 vyslovila souhlas s postoupením žádosti i do nově připravovaného územního plánu a rozhodnutím rady města k tomuto souhlasu. Může tak dojít k paradoxní situaci, kdy předmětné parcely budou i v novém územním plánu určeny k zástavbě, ale tuto se díky napadenému rozhodnutí nezdaří realizovat. Mimochodem žádný z orgánů státní správy nekonstatoval ve svých rozhodnutích, v jaké funkční zóně se dotčené pozemky nacházejí a zda je či není připojení těchto pozemků na stávající komunikaci v kolizi s tímto podkladem (územním plánem města) či nikoliv. Proto navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 4. 2010 žalovaný uvedl, že respektoval negativní stanovisko vlastníka předmětné místní komunikace, a to jak z obecného důvodu nesouhlasu vlastníka s dalším zatížením uvedené komunikace, tak i z hlediska veřejného zájmu nezvyšovat bez vážného důvodu počet komunikačních napojení v daném místě, což v podstatě pregnatně vyjádřil ve svém stanovisku i příslušný orgán Policie ČR, a to i potvrzením negativního stanoviska z důvodů potřeb zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na dotčené pozemní komunikaci. Vzhledem ke skutečnosti, že je skutečně věcí všech příslušných orgánů, které projednávají věci týkající se provozu na pozemních komunikacích, aby postupovaly v zájmu respektování obecných organizačních opatření k omezování kolizních míst na pozemních komunikacích, má žalovaný za to, že je na „místě“ respektovat kvalifikovaný odborný názor – stanovisko Policie ČR, jež je ze zákona orgánem posuzujícím hledisko bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný dále zdůraznil, že důvody jsou podrobně uvedeny ve stanovisku Policie ČR, přičemž tyto nehodlá nikterak zpochybňovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), lze pozemní komunikace navzájem připojovat zřizováním křižovatek nebo připojovat na ně sousední nemovitosti zřízením sjezdů nebo nájezdů. Přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací.

Podle ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích příslušný silniční správní úřad si před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici též předchozí souhlas Ministerstva vnitra, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky.

Ačkoliv stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neuvedla, z jakých důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. tuto podává, je z ní patrné, že tato uplatňuje důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžejní námitka, ve které stěžovatelka v obecné rovině vytýká krajskému soudu, že i přesto, že v určitých otázkách přisvědčil jejímu tvrzení, v konečném výsledku žalobu zamítl (viz bod II. kasační stížnosti), je v podstatě námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka však výše uvedenou námitkou zjevně pominula ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle kterého *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Citované ustanovení reflektuje v řízení před správními soudy skutečnost, že ne každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je totiž třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.

Krajský soud shledal pochybení prvostupňového správního orgánu, tj. městského úřadu, v nyní projednávané věci v tom, že stěžovatelce nebylo umožněno před vydáním jeho rozhodnutí vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu a dále přisvědčil stěžovatelce v tom, že se odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu částečně opírá i o obecná konkrétněji nepodložená tvrzení v rozporu s požadavky ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Ve světle výše uvedeného to však ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o takové procesní vady, které mohly mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro něž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Tomuto závěru totiž

musí vždy předcházet úvaha krajského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V nyní projednávané věci však takový vliv krajským soudem konstatovaného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zjištěn nebyl (viz str. 4 rozsudku krajského soudu) a jeho rozhodnutí proto nevedlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, ale k jejímu zamítnutí. Jako rozhodující pak krajský soud považoval to, že by jiný závěr nemohl na výše uvedených rozhodnutích správních orgánů nic změnit, neboť při nesouhlasném stanovisku vlastníka dotčené pozemní komunikace vydaném na základě ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, jakož i nesouhlasu příslušného orgánu Policie České republiky, nelze žádosti o povolení připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci vyhovět. Krajský soud neopomněl v této souvislosti rovněž zdůraznit, že souhlas či nesouhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace podle ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích není závazným podkladovým stanoviskem a soud není oprávněn takové stanovisko přezkoumávat na základě ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. (shodné závěry učinil i Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v rozsudku ze dne 19. 3. 2009, č. j. 59 Ca 94/2008 – 31, publikovaném pod č. 1867/2009 Sb. NSS).

Takovému závěru krajského soudu, který respektuje shora citovaná ustanovení soudního řádu správního, však nemá zdejší soud co vytknout, a to zejména za situace, kdy námitka stěžovatelky byla položena toliko v obecné rovině a nebyla spojena s tvrzením o zásahu do jejích konkrétních práv. Nejvyšší správní soud proto neshledal tuto námitku důvodnou.

V pořadí druhá stížní námitka se týká posouzení souladu stěžovatelkou zamýšleného napojení nemovitosti k místní komunikaci ve vazbě na územní plán města. Stěžovatelka však touto námitkou zjevně odhlíží od předmětu nyní přezkoumávaného řízení a rozhodnutí v něm vydaného, jímž je rozhodnutí silničního správního úřadu o zamítnutí povolení připojení nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky k místní komunikaci podle ust. § 10 odst. 1 a 4 písm. b) a § 40 odst. 4 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. I v tomto ohledu tedy Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry, které v této souvislosti v napadeném rozhodnutí učinil krajský soud, když uvedl, že pro rozhodování v dané věci podle uvedeného zákonného ustanovení, tj. ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích, je územní plán města irelevantní. Zdejší soud dodává, že právě proto ani příslušné správní orgány v předcházejícím řízení nezkoumaly soulad stěžovatelkou navrženého řízení s územním plánem města.

Nejvyšší správní soud považuje dále za nezbytné zdůraznit, že okolnost, že územní plán města počítá podle tvrzení stěžovatelky s jejím záměrem připojení nemovitosti k předmětné komunikaci, však bez dalšího neznamená, že situace předpokládaná platným územním plánem nastane i ve skutečnosti, neboť ta je podmíněna výsledkem celé řady navazujících řízení. Jedním z nich je pak i předmětné řízení, v němž má zcela zásadní postavení souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace ve smyslu ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích a dále souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. Vzhledem ke skutečnosti, že oba zákonem požadované souhlasy vyzněly pro stěžovatelku negativně, neměly správní orgány v dané věci jiné možnosti postupu,

než stěžovatelkou podanou žádost zamítnout a požadované povolení nevydat. V takovém postupu však nelze spatřovat nezákonnost, a proto zdejší soud shora uvedené námitce nepřisvědčil.

K námitce stěžovatelky, že je otázkou, jak byl formulován požadavek na vyjádření Policie ČR a jaké podklady k tomu Policie ČR měla, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu